

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **P. D.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. J. K., advokátom so sídlom v K., proti žalovanej **R., a.s.**, so sídlom v K., IČO: X., zastúpenej JUDr. J. T., advokátom so sídlom v K. O. č. X, o zaplatenie 356 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 17 C 213/2009, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach zo 7. novembra 2011 sp. zn. 6 Co 35/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalobcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 5. novembra 2010 č.k. 17 C 213/2009-264 žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 356 € so 4 % ročným úrokom z omeškania od 28. februára 2009 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 189,59 €, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podala 21. decembra 2010 odvolanie žalovaná a súčasne podala aj návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a predloženie predbežnej otázky na rozhodnutie Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“). Návrh na prerušenie konania odôvodnila tým, že za súčasného stavu žalovanej bráni zotrvať v právnom vzťahu, ktorý je predmetom tohto konania, rozhodnutie Národnej banky Slovenska (ďalej len „NBS“) ako orgánu dohľadu nad poisťovňami o tom, že poisťné v poisťnom produkte UDP-K nebolo vypočítané v súlade s poisťno-matematickými metódami pre výpočet

poistného, že bolo vypočítané a inkasované v nižšej výške ako malo byť, a že z tohto dôvodu a v tejto časti sú zmluvy UDP-K v rozpore so zákonom o poisťovníctve. V súlade s týmto zistením NBS uložila žalovanej prijať opatrenia na nápravu pod hrozbou sankcií. Žalovaná nemá inú možnosť ako konať v súlade so zákonom a nie je možné nútiť ju zotrvať v určitom právnom vzťahu za cenu porušenia zákona, ktoré je sankcionované. Keďže v danej právnej veci vznikla otázka týkajúca sa výkladu komunitárneho práva, na ktorú otázku je v zmysle čl. 234 Zmluvy o založení európskeho spoločenstva (ďalej len „ZES“) oprávnený odpovedať výlučne Súdny dvor, ktorému túto právomoc zveruje priamo zmluva, navrhla Súdnemu dvoru predložiť prejudiciálne otázky v znení: „1/ Môže sa článok 105 a článok 109 Zmluvy ZES a článok 14 bod 14.1 a bod 14.3 a článok 25 Štatútu Európskeho systému centrálnych bánk vykladať tak, že z vykonávania nad poisťovacími podnikmi (poisťovňami) sú národné centrálné banky vylúčené?, 2/ Môže sa článok 14 bod 14.4 Štatútu Európskeho systému centrálnych bánk vykladať tak, že národné centrálné banky môžu vykonávať aj funkciu dohľadu nad poisťovacími podnikmi (poisťovňami)?“.

Krajský súd v Košiciach pred rozhodnutím o odvolaní žalovanej vo veci samej, uznesením zo 7. novembra 2011 sp. zn. 6 Co 35/2011 zamietol návrh žalovanej na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Rozhodnutie odôvodnil tým, že ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. zakladá povinnosť súdu prerušiť konania vedené podľa Občianskeho súdneho poriadku, ak sa rozhodol, že predloží Súdnemu dvoru návrh, aby rozhodol o prejudiciálnej otázke. Posúdenie potreby podania prejudiciálnej otázky je vo výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu, ktorý ako jediný priamo pozná skutkový stav a tvrdenia účastníkov a bude zodpovedať za súdne rozhodnutie. Preto vnútroštátny súd musí sám posúdiť opodstatnenosť právnych otázok, ktoré sa v konaní vyskytnú, ako aj potrebu prejudiciálneho rozhodnutia, od ktorého závisí rozhodnutie vo veci samej. Ak ide teda o otázku, ktorej vyriešenie nemá z hľadiska prebiehajúceho vnútroštátneho konania význam, vnútroštátny súd nemá povinnosť podávať prejudiciálnu otázku a zbytočne predlžovať konanie. So zreteľom na predmet konania, ktorým je nárok žalobcu na zaplatenie 356 € s príslušenstvom (rozdiel medzi poistnou sumou pre prípad dožitia dojednanou v poistnej zmluve UDP-K č. 51332000012 vo výške 1 316,17 € a sumou vyplatenou žalobcovi 10. marca 2009 vo výške 960,17 €, na ktorý vzťah je potrebné aplikovať § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa týchto ustanovení posúdiť aj obsah predmetnej poistnej

zmluvy), podľa názoru súdu pre posúdenie dôvodnosti žaloby nie je rozhodujúce zodpovedanie prejudiciálnej otázky tak, ako ju koncipovala žalovaná v návrhu na prerušenie konania z 21. decembra 2010. Právne normy týkajúce sa vykonávania dohľadu NBS nad poisťovacími podnikmi, teda normy verejného práva, nie sú pre posúdenie veci a jej rozhodnutie relevantné, a teda nie je zrejmé, aký dopad na posúdenie predmetného konania by malo zodpovedanie prejudiciálnej otázky Súdny dvorom v znení navrhnutom žalovanou.

Uznesenie krajského súdu napadla žalovaná dovolaním z dôvodu, že jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, vo veci nerozhodoval zákonný sudca (§ 237 písm. f/ a g/ O.s.p.) a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V rozsiahlom podaní podrobne vysvetlila potrebu vyriešenia navrhovaných predbežných otázok. Súvislosť rozhodnutia Súdneho dvora s prejednávanou vecou podľa žalovanej je daná jednoznačným a konečným vplyvom rozhodnutia Súdneho dvora o predbežnej otázke na vedené súdne konanie. Od tohto rozhodnutia Súdneho dvora môže byť priamo závislá samotná existencia konania v predmetnej veci. Pokiaľ by Súdny dvor konštatoval, že z vykonávania dohľadu nad poisťovacími podnikmi sú vylúčené národné banky, mohlo by dôjsť k zániku konania v horeuvedenej právnej veci, nakoľko otázka, ktorá je v súčasnosti predmetom tohto konania, mohla prestať byť spornou a žalovaná by dobrovoľne mohla plniť to, čoho sa žalobca v konaní domáha. Požadované rozhodnutie Súdneho dvora by de facto mohlo rozhodnúť spor v posudzovanej veci. Podľa názoru žalovanej odvolací súd je súdom poslednej inštancie v zmysle čl. 234 ZES (v súčasnosti čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ďalej len „ZFEÚ“) vždy, pokiaľ proti jeho rozhodnutiu nie je prípustné dovolanie v zmysle § 238 O.s.p., resp. 239 O.s.p. V týchto súvislostiach nemožno uvažovať nad prípadmi prípustnosti dovolania podľa § 237 O.s.p., nakoľko žalovaná nepredpokladá, že by akýkoľvek odvolací súd úmyselne zakladal zmätočnosť svojho rozhodnutia za tým účelom, aby založil prípustnosť dovolania a tým aj pozíciu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu poslednej inštancie, ktorý má povinnosť v prípade splnenia podmienok predkladať predbežné otázky Súdnemu dvoru. Vzhľadom na to, že proti rozsudku odvolacieho súdu nie je prípustné dovolanie podľa § 238 O.s.p. platí, že ide o súd poslednej inštancie v zmysle čl. 267 ZFEÚ. Krajský súd preto bol povinný predložiť Súdnemu dvoru navrhované otázky a prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Pretože tak neurobil, došlo jeho postupom k porušeniu práva žalovanej nebyť odňatý zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) ako

aj súvisiacemu porušeniu čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy SR. Poukázala aj na odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 206/08, v ktorom ústavný súd zaujal názor, že ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodielal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodovanie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania pred ním nesprávne obsadený. Uvedená situácia zakladá prípustnosť podaného dovolania podľa § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. ako aj dovolací dôvod podľa § 241 písm. a/ O.s.p. Z uvedených dôvodov žiadala zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca písomné vyjadrenie k dovolaniu žalovanej nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad

nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným) a tiež skúmal, či nedošlo k tzv. inej vade konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Žalovaná procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mal dopustiť súd nižšieho stupňa, sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdu nebola dovolateľke odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) a či nekonal súd nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Vychádzajúc z vyššie citovaného ustanovenia je súd ako autoritatívny orgán rozhodujúci spory a iné právne veci povinný obligatórne prerušiť súdne konanie, ak rozhodol o tom, že požiada podľa článku 267 ZFEÚ (pôvodne čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva), Súdny dvor Európskej únie o vydanie rozhodnutia o predbežnej (prejudiciálnej) otázke.

Konanie o predbežnej otázke podľa článku 267 ZFEÚ má povahu osobitného nesorového a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES. Konanie o predbežnej otázke pred Súdnym dvorom je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože v tomto konaní Súdny dvor Európskej únie vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

Povinnosť vnútroštátneho súdneho orgánu požiadať Súdny dvor o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke je zakotvená v druhej vete článku 267 ZFEÚ. Túto povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke nemožno však vykladať absolútne, t.j. že vnútroštátny orgán má vždy a za akýchkoľvek okolností povinnosť požiadať o vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku totiž nevyplýva, že všeobecný súd môže prerušiť konanie a predložiť Súdnemu dvoru návrh na rozhodnutie o prejudiciálnej otázke o výklade právneho aktu Európskej únie len na návrh účastníka konania, avšak predpokladom takéhoto procesného postupu nie je len samotná skutočnosť, že sa v konkrétnej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah únieových právnych noriem. Predpokladom povinnosti začať konanie o predbežnej otázke týkajúcej sa výkladu komunitárneho práva je v zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým skutočnosť, či otázka komunitárneho práva je pre riešenie daného prípadu relevantná. Teda zmyslom riešenia predbežnej otázky nie je rozhodnúť konkrétny spor, ktorý je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny, ale zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva.

V danom prípade predmetom konania je doplatenie peňažnej sumy z poisťnej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi, ktorá predstavuje rozdiel medzi dojednanou poisťnou sumou a skutočne vyplatenou sumou na základe tejto zmluvy. Žalovaná napadla odvolaním rozsudok Okresného súdu Košice I z 5. novembra 2010 č.k. 17 C 213/2009-264, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 356 € s príslušenstvom. Žalovaná v odvolaní zároveň podala aj návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a predloženie predbežnej otázky na rozhodnutie Súdnemu dvoru. Krajský súd ešte pred rozhodnutím o odvolaní vo veci samej, rozhodoval o tomto návrhu žalovanej na prerušenie konania, ktorý zamietol s odôvodnením, že patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu, ktorý ako jediný pozná skutkový stav, aby posúdil potrebu podania predbežnej otázky, aj potrebu prejudiciálneho rozhodnutia, od ktorého závisí aj rozhodnutie vo veci samej. Vzhľadom na uplatnený nárok, krajský súd dospel k záveru, že pre posúdenie jeho dôvodnosti nie je rozhodujúce zodpovedanie prejudiciálnej otázky, predloženej žalovanou v návrhu na prerušenie konania. Podľa názoru súdu normy verejného práva, ktoré sa týkajú vykonávania dohľadu NBS nad poisťovacími podnikmi, nie sú pre rozhodnutie relevantné,

a nie je zrejmé, aký dopad na posúdenie predmetu konania by malo zodpovedanie prejudiciálnej otázky Súdny dvorom v znení navrhnutom žalovanou.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta, že postupom odvolacieho súdu jej bola znemožnená realizácia práv ako účastníčky konania, keď súd neakceptoval jej návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. Tým sa dopustil procesného pochybenia, keď nerešpektoval povinnosť vyplývajúcu z komunitárneho práva, podľa ktorého vnútroštátny súd musí predložiť prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru vždy, keď sú splnené predpoklady pre takýto postup. V danej veci krajský súd mal predložiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku, a ak tak neurobil, odňal jej možnosť konať pred súdom a porušil aj jej základné právo na zákonného sudcu zaručené v čl. 48 ods. 1 ústavy.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva. Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté procesnou vadou, znemožňujúcou žalovanej realizáciu jej procesných práv.

Žalovanou tvrdené porušenie povinnosti prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. žiadnym spôsobom nenapĺňa znaky vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Uvedené ustanovenie ukladá súdu povinnosť prerušiť konanie len v prípade, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy (čl. 267 ZFEÚ, predtým čl. 234 Zmluvy o ZES). Je preto nepochybné, že uvedený postup súdu je viazaný na výsledok procesu tvorenia jeho názoru na prejednávajúcu vec ako aj na právnu úpravu, ktorej aplikácia prichádza do úvahy. Súd takto postupuje len vtedy, ak dospeje k názoru svedčiacemu o potrebe výkladu komunitárneho práva a že výklad takej otázky je rozhodujúci pre riešenie danej veci. Preto ak súd takúto potrebu nezistí a konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. nepreruší (návrh na prerušenie zamietne), týmto postupom, ktorý

je v súlade so zákonom, neodníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

K ďalšiemu žalovanou namietanému dovolaciemu dôvodu podľa § 237 písm. g/ O.s.p., ktorý mal byť naplnený tým, že na rozhodovaní danej veci sa mali podieľať aj sudcovia Súdneho dvora prostredníctvom výkladu o predbežnej otázke potrebnej pre rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď IV. ÚS 206/08) síce vyplýva, „že v prípade, ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodieľal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania pred ním nesprávne obsadený“, ale v danej veci sa však o takýto prípad nejedná. Keďže krajský súd pri rozhodovaní o návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dospel k záveru, že pre rozhodnutie vo veci samej otázka výkladu komunitárneho práva nie je právne významná, okolnosť, že sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodieľal svojím výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, a preto nebol potom vnútroštátny súd nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ O.s.p.).

Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v § 237 písm. g/ O.s.p. sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré aj samostatne zakladajú procesnú vadu významnú podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a/ rozhodovanie vylúčeným sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným. V danom prípade však v odvolacom konaní nerozhodoval súd nesprávne obsadený. Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O.s.p.) je súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2008 sp. zn. II. ÚS 136/08). Zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má o veci rozhodnúť, je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdu na rozhodovanie o veci upravená Občianskym súdnym poriadkom. Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi,

je rozhodovanie o jeho veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne i funkčne príslušný. Príslušnosť súdu ustanovuje zákon, ktorý nepriamo určuje aj osobu zákonného sudcu. Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy, ako napr. rozvrhom práce v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) určený tú – ktorú vec prejednať a rozhodnúť; ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu, sú zákonnými sudcami všetci členovia toho senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (viď tiež § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Vzhľadom na uvedené závery, nemožno dospieť k záveru, že konanie je postihnuté touto vadou, keďže konanie pred krajským súdom sa uskutočnilo na miestne a vecne príslušnom Krajskom súde v Košiciach a pred senátom určeným podľa rozvrhu práce tohto krajského súdu na rok 2011 v znení jeho dodatkov.

Pokiaľ dovolateľka vytýka odvolaciemu súdu, že v posudzovanej veci boli splnené predpoklady pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., podľa obsahu namieta nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právny záver súdu prvého stupňa o dôvodnosti uplatneného nároku sa opiera o ustanovenia Občianskeho zákonníka, podľa ktorých posudzoval aj dôvod zániku poistného vzťahu medzi účastníkmi a nie o právne normy komunitárneho práva, ktorých výkladu sa dovolateľka prejudiciálnymi otázkami domáha. So zreteľom na uvedené potom najvyšší súd nevidí dôvod vyhodnotiť postup odvolacieho súdu, ktorý neprerušil konanie v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a nepredložil Súdnemu dvoru prejudiciálne otázky predložené

dovolateľkou týkajúce sa výkladu článku 105 a 109 ZFEÚ a článkov 14 bod 14.1, bod 14.3, bod 14.4 a článku 25 Štatútu Európskeho systému centrálnych bánk ako nesprávny, pretože otázka výkladu komunitárneho práva pre riešenie daného prípadu nebola rozhodujúca, ako správne konštatoval aj odvolací súd.

So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd zastáva názor, že pokiaľ krajský súd v otázke existencie dôvodu pre prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. dospel k záveru, že tento nie je daný a návrh na prerušenie konania zamietol, možno jeho právne posúdenie považovať za vecne správne a dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p. preto nie je naplnený. Keďže vady zmätočnosti konania podľa § 237 O.s.p. ani existenciu tzv. inej vady konania podľa § 242 ods. 2 písm. b/ O.s.p. majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, dovolací súd nezistil, dovolanie podľa § 243b O.s.p. zamietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobcovi náhradu trov tohto konania, lebo nepodal návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. marca 2012

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková